

- משך הבחינה – 120 דקות (לא כולל הארכת זמן לזכאיות/ים).

- כל חומר עזר אסור בשימוש, למעט הנספח לבחינה. מובן שלא כל המופיע שם רלוונטי לתשובות.

- בתשובותיכם יש צורך לנמק (גם אם לא כתוב במפורש לעשות כן), להניח הנחות חלופיות ולהשתמש באסמכתאות במקום שהדבר נדרש.

- שימו לב למגבלת המילים בכל שאלה. מובן שאין חובה לנצל את כל מלוא המילים בכל שאלה.

- אסור בתכלית להשתמש במקפים ושאר סימנים כדי לצמצם את מספר המילים או לעקוף את מגבלת המילים.

בהצלחה!

[מבוסס על מקרה אמיתי]

שאל, בן 34, עו"ד במקצועו, הוא מתאמן ותיק ומנוסה ברשת חדרי כושר ידועה, ומנוי שם כבר שנים לא מועטות. בתחילת הדרך הודרך בתשלום על ידי מדריכי המכון, אך כמו רוב המתמידים, בשלב כלשהו החל להתאמן לבדו לאחר ש"הבין את הפרינציפ", ומדי פעם היה מתייעץ נקודתית עם מדריך כזה או אחר שהיה זמין לגבי תרגיל חדש או שימוש במכשיר חדש. בעברו חשב להיות מפתח גוף מקצועי, אך לבסוף העדיף את הסגנון המעונב. מובן, שכל זה לא הפריע לו להקדיש 3-4 פעמים בשבוע לאימונים בחדר הכושר בעיר.

באותו ערב טראגי, הגיע שאל למכון הכושר והחל בחימום לקראת אימון כוח מסיבי אותו תכנן. בכניסה למכון, זיהו אותו מאמני המכון וקרצו לו לאות הצלחה, שכן הם היו מרוצים שמתאמן כמותו פוקד את חדר הכושר שלהם. שאל, ששריריו ניכרים מבעד לחולצתו, היה למופת ולדוגמה למתאמנים רבים במכון בבחינת "לאן אפשר להגיע". לאחר חימום קצר, הגיע שאל למתקן המשקולות לאימון שרירי החזה. בתרגיל זה, הנקרא "לחיצת חזה", שוכב המתאמן על ספת אימון הצמודה למתקן עליו מונח מוט משקולות ארוך. לאחר מכן, בעודו שוכב על הספה, מרים המתאמן את המוט שעליו יש משקולות משני הצדדים ומוריד את המוט בצורה ישרה עד קרוב לחזה ואז דוחף את המוט למעלה עד ליישור המרפקים.

שאל, שמשום מה לא ישן היטב בלילה הקודם והגיע מעט מותש מיום הדיונים שחלף בבית המשפט, החליט בכל זאת להעמיס משקל כדי להתקדם בסיבולת האימון שלו. ואכן, אל המשקל אליו הוא רגיל, הוסיף שאל משקולת נוספת של 20 ק"ג, בכל צד של מוט המשקולות, כך שסך כל המשקל שביקש להרים, כולל המוט, הגיע ל-250 ק"ג.

לאחר שסידר את מוט המשקולות במשקל הרצוי, שכב שאל על ספת האימון, הסדיר נשימה, אחז במוט המשקולות כדי להרימו ממתקן הכושר. כשהחל להוריד את המוט לכיוון החזה, חש שאל לפתע שידי רועדות והמשקל לא אופטימלי עבורו והרגיש כיצד המוט מכביד עליו מאוד. שאל ביקש להחזיר מיד את המוט למתקן, אך לפתע החליק לו המוט מהיד השמאלית ונחת ישירות על צווארו וחנק אותו. למרבה הצער, המתאמן הכי קרוב לשאל, יונתן, היה במרחק של 15 מטרים ממנו ובעצמו היה באמצע תרגיל. כמה שניות אחר כך, כשהתעשתו המתאמנים האחרים למראה הטראגי, רצו אליו כמה מהם וניסו להרים את המוט מצווארו של שאל. בשל כובד המשקל, היה צורך קודם לשחרר כמה מן המשקולות על המוט כדי שבכלל יהיה אפשר להרים את המוט. עד שהצליחו במשימה, היו אלה שניות ארוכות במיוחד. תוך כדי פעולת החילוץ, סינן אחד המתאמנים "למה הוא לא קרא למישהו שיעמוד לצידו וישגיח עליו בזמן האימון. ממש חבל".

אחד המתאמנים, רופא במקצועו, התקשר מיד למד"א ובמקביל עמד ליד שאל שהיה מטושטש ביותר וביקש לדובב אותו ולבדוק מה מצבו. לפתע, התמוטט שאל ואיבד את הכרתו. הרופא החל בפעולות החייאה ותוך דקות הגיעו צוותי ההצלה שהמשיכו גם הם בפעולות ההחייאה עד לחזרת הדופק. לאחר חזרת הדופק, המשיכו הפרמדיקים להנשים את שאל ומיד הבהילו אותו לבית החולים.

שאל אובחן עם שברים בבית החזה ובעצמות הצוואר, אך זו עוד הייתה בעייתו הקטנה יותר: הוא נכנס למצב של תרדמת (קומה), לא התעורר ממצבו כמה שבועות, וניכר היה שניזוק קוגניטיבית בשל החוסר בחמצן שנגרם לו כתוצאה מחניקת המוט.

לגופי התקשורת שפקדו את בית החולים סיפרו בני משפחתו על אדם מקסים, שאהב מאוד לעשות ספורט וששומר על עצמו. לטענתם הם לא מבינים כיצד מאמני הכושר לא פיקחו על השימוש במתקן המשקולות הזה.

מנהלת סניף מכון הכושר וחלק מעובדי המכון ששייך לרשת גדולה בארץ, זומנו לחקירה באזהרה במשטרה ואף נלקחו צילומי מצלמות האבטחה. האירוע כולו כוסה בתקשורת, כאשר סוללת עורכי דין מן הבכירים בארץ המייצגים את רשת הכושר, ניצבה מול כל מיקרופון או שידור רדיו והגנה על לקוחתה בלהט רב, עובדי המכון נשמעו בתקשורת מתארים כיצד אחד המתאמנים נפצע במהלך האימון בגלל שביצע תרגיל באופן שמוטב והיה מבצע תחת השגחה של מדריך או לפחות מבקש הדרכה או השגחה ספציפית לתרגיל זה. עוד באותו יום הוצבו שלטים בכל סניפי הרשת, כי אין לנסות להרים משקל שהמתאמן אינו רגיל אליו וכי חובה לבצע תרגילים במשקל גבוה בנוכחות מאמן כושר צמוד.

כעבור חודשיים מן המקרה, ולאחר שהתעורר מהתרדמת אך עם שורה של בעיות רפואיות, אורטופדיות וקוגניטיביות-נוירולוגיות, הועבר שאל לשיקום ארוך בבית החולים בית לוינשטיין. שני הוריו הקשישים ליוו אותו במסע השיקום הארוך והמייגע. שאל לא יוכל לחזור ולהתאמן בחדר הכושר. גם כעבור חודשים ארוכים מהמקרה, מסרב שאל לצאת מביתו לאחר שאיבד את מראהו הספורטיבי. שאל הפסיק לעסוק במקצוע עריכת הדין ונאלץ להתבסס אך על חסכונות שהיו לו טרם המקרה.

טלפון בודד מחברו איתן לספסל הלימודים, נזיקיסט מושבע, עורר בשאל שוב את תחושת הצדק.

שאלה מס' 1.1 (40 נק')

עזרו לאיתן להתכונן לתביעה. נסחו את כתב התביעה ואת טיעוני ההגנה. לבסוף תנו דעתכם לסיכויי התביעה, ואם יש רלוונטיות לשיקולי מדיניות, לשיקולים משלימים ולמטרות דיני המזיקין שלבו אותם בתשובתכם.

התובעים: שאול כניזוק ראשי והוריו כמיטיבי נזק (אדון בהם בהמשך).

נתבעים: מדריכי מכון הכושר שהיו במכון בעת המקרה באחריות אישית ואת מכון הכושר והנהלה באחריות שילוחית (להלן: הנתבעים)

נראה כי הנתבעים ביצעו את עוולת הרשלנות ס' 35-36 לפקודת הנזיקין ואדון לפי מודל ברק בפס"ד ועקנין.

עילות סף - 1. מכוח חוזה בין מכון הכושר לבין שאול שכן הוא מנוי שם שנים לא מעטות, הוא משלם כדי להתאמן. 2. מכוח ס 37 לפקודת הנזיקין אחריות על הקרקע ותחזוקת המבנים. המכון אחראי כי אנשים שנכנסים לתוך המכון יצאו בריאים ושלמים. 3. מכוח יחסי שכנות שלא להזיק להרע. הם צריכים להימנע מלהזיק לאנשים.

חובת זהירות מושגית - מתקיים. הנתבעים יכולים לצפות כי יגרמו נזקים כלשהם לאנשים הבאים בשערי המכון. שכן במכון נמצאים חפצים כבדי משקל שיכולים ליפול על איברי גוף של אנשים. בכך מתקיימת הצפיות הטכנית. האם הם היו צריכים לצפות נזק (צפיות נורמטיבית)? כן. נרצה שהם ידעו על נזקים שהם עושים כדי למנוע נזקים אפשריים בעתיד.

חובת זהירות קונקרטיית - מתקיים. בנסיבות העניין, מדובר על מתאמן שמגיע כבר תקופה ארוכה. הוא ידעו שהוא מתאמן לבד כי הוא הבין את "הפרצינפ" של התרגילים. היה להם לראות כי אדם שמתאמן לבד הסיכויים שלו להיפצע הם גבוהים יותר מאשר של אדם שעובד בצמוד למדריך, שכן אם כל הכבוד לשאול, אין הוא למד את רזי מקצוע של מדריך חדר כושר בקורס הכשרה ייעודי. לפיכך, היו יכולים שיקרה נזק לשאול נזק כלשהו. האם הם היו צריכים לצפות את הנזק (צפיות נורמטיבית)? כן. כפי שנאמר קודם, אדם שמתאמן לבד הסיכויים שלו להיפצע גבוהים יותר. ועוד שבמקרה הזה, שאול שם משקל של רבע טון!! זה משקל כבד מאוד, זה מצריך פלטות כבדות מאוד. וצריך לראות כי אדם לא משנה באיזה גודל הוא כולל האנשים החזקים ביותר בעולם, יכולים להינזק כתוצאה ממשקל כזה.

התרשלות/הפרת חובת הזהירות - ההתרשלות של מדריכי הכושר הייתה שלא הייתה השגחה על שאול כאשר הוא עבד וכן לא ביצעו לא תדריך שכלל הנראה יכל מנוע את הנזק שכן יכולו לומר בתדריך כי יש צורך שאדם ישיג עליו בזמן העבודה. בנוסף לא היה קיים שלט המזהיר מהשתמשות ללא פיקוח של אדם שמאבטח את המוט. נוסחת לרנד הנד - יש פה הוצאות מניעה נמוכות (תדריך, שילוט ראוי) מול נזק גופני קשה שיכול לקרות במכון כושר ואינו נדיר, הגיוני שאדם יפצע שהוא מתאמן לבד כפי הסברתי לעיל. מצד שני, מכון הכושר יטען, שהוצאות המניעה גבוהות, אין לו מספיק מאמנים ולכן כדי למנוע את הנזק יש צורך בעסקת מדריך כושר שעולה לא מעט כסף. לחילופין, המדריכים לא יכולים להגיע לכל אדם, יש עוד מתאמנים בחדר כושר מלבד שאול וחלקם עובדים בצמוד למדריכים. יתרה מזאת, הוא מתאמן ותיק והוא אמור לדעת את הנהלים. כיוון שנוסחת לרנד הנד מתקיימת הייתה התרשלות של הנתבעים.

נזק- גופני של קומה ונזק נפשי. ראשי נזק ממונים: הוצאות- על האשפוז בבית החולים והשיקום בבית לוינטין לפי ההוצאות שהיו לו במוסד. אובדן השתכרות - על הזמן שהיה קומה והשיקום ולא עבד יקבל את המשכורת שלו כעורך דין. על עתיד לאחר שהתאושש, ניתן להחיל את פס"ד ברששת יקבל פיצוי בעד מה שיחל לעבוד ללוא המום לבין המצב שהוא עובד עם מום. יוצא שיקבל את מלוא המשכורת של עורך הדין (בהמשך תתטען טענת הגנה על הקטנת נזק). ראש נזק לא ממוני - על כאב וסבל בזמן הקומה והשיקום (למרות שבקומה היה במצב של חוסר הכרה לפי פס"ד אגבבה) אובדן הנאות החיים - גם עבור הזמן בו היה בשיקום והיה חסר הכרה לפי שנפסק בפס"ד אגבבה שהולכים על עצם כך שלקחו לו את אפשרות (אובייקטיבי) ובנוסף, פיצוי על כך שהתבייש לצאת מביתו.

קשר סיבתי-עובדתי מבחן האלמלא - לולא מכון הכושר הפך את חובתו כלפי שאלו, היה כנראה הנזק נמנע.

משפטי מבחן הצפיות-יכול היה? ניתן לצפות נזק כזה במקרה דנן. יש לצפות את סוג הנזק ולא את ההיקף, ניתן לצפות לנזק גופני ונזק נפשי כתוצאה בנסיבות העניין במיוחד שהם יודעים שהוא שרירי ואולי עקב פגיעה תיהיה לו בוושה שאיבד את "כוחו". לכן היו צריכים לצפות את הנזק שיקרה עקב התרשלותם. **חסר: פס"ד ברדה (1-)**

ניתן לומר כי שאול יבקש מבית המשפט להפעיל את ס' 41 לפקודת הנזיקין לאור השליטה הידע שיש למכון הכושר לגבי כל כלי כושר ולכן הן יצטרכו לטעון כי הם התנהגו באופן סביר מאשר שהנתבע יוכיח מדוע הם לא התנהגו באופן סביר.

מיטיב-ההורים הטיבו את הנזק של בנם ישבו לידו במסע השיקום. לכן הם זכאים לקבל פיצוי עבור ההוצאות שהם הוציאו לטיפולו.

הגנות:

אשם תורם לפי ס' 68 לפקודת הנזיקין, שאול ישן לא טוב. הוא שם משקל כבד מאוד בתרגיל (רבע טון!!). הוא לא קרא למישהו לצידו שיהיה איתו בעת התרגיל. היה לו גם להתייעץ באופן נקודתי עם אחד המדריכים כפי שהוא עושה תמיד וכן הוא מתעמל ותיק הוא מכיר את הנהלים של אמון בחדר כושר.

הקטנת הנזק - לאחר שהוא יצא מהשיקום הוא יכל לחזור לעבודה לא הייתה שום מניעה שלא יעבוד כי שקרה בפס"ד גנזך, הוא לא הקטין את הנזק שקרה לאחר התאונה ולכן הפיצוי צריך להיות מופחת.

הסתכנות מרצון- יטענו שהוא הסתכן מרצון, הוא היה מודע לסיכון והעריך אותו לאור המשקל הכבד ששם אליו. הוא מתאמן ותיק ועתור ניסיון והוא את הנזקים האפשריים ולכן הוא הסתכן מרצון. (בית המשפט לרוב לא יקבל את הטענה ולדעתי היא לא תקבל, למרות שיש שמץ של אמת בטענה. כמו כן, מטעמי מדיניות משפטית לא נקבל את הטענה כי נרצה שהמכון ישלם על נזקיו).

סיבתיות עמומה - המכון יטען כי הנזקים שנגרמו לשאול הם כתוצאה מטיפול לא נכון של המתאמן הרופא ולא כתוצאה מנפילת המכשיר על שאול.

ניתן לומר גם, כי מכון הכושר הפר חובה חקוקה לפי ס' 63 לפקודת הנזיקין, כאשר לא שם דפברילטור במקום שכן אם אינני טועה במקומו תציבוריים ובמיוחד בחדרי כושר יש צורך במכשיר כזה. אם הוא היה אולי חלק מהנזקים היו נמנעים. בנוסף, אם קיימת תקנה המחייבת לשים שלטים בחדר כושר אזי הם הפרו את החובה החקוקה הזו. **חסר: ניתוק קש"ס כהגנה (1)**

סיכויי התביעה: נראה ששואל יקבל פיצוי. אולם יופחתו בצורה משמעותית עקב התקיימות ההגנות.

נראה כי קיימת אפשרות ששואל יתבע את המתאמן שעזר לו שהינו רופא על תקיפה. היה פה היעדר הסכמה ממשית לפי בייניש בפס"ד דעקה הוא היה מטושטש לא הסבירו לא כולם, מה גם שנגרם לו נזק כתוצאה מהחייאה מה שמחזק את החשד לתקיפה. לפי כך נבדוק את היסודות: שימוש בכוח - מתקיים. עצם הנגיעה בגופו של שאול כבר מקים את היסוד הזה. במתכוון - מתקיים, הרופא התכוון להנחה של של החייאה. נגד גופו - מתקיים גופו של שאול. במירין או בעקיפין - מתקיים. ביצע את ההחייאה בעזרת הידיים שלו. ללא הסכמה - מתקיים. שאול היה מטושטש ולא נתן את הסכמותו לבציעו החייאה.

אולם, נראה שמתקיימת ההגנה לתקיפה לפי ס' 24(8). המעשה שעשה הרופא הוא בתום לב שכן רצה להצילו ולפיכך זה היה לטובת שאול התובעוהאו לא יכל לקבלת את הסכמות לאור כך שהיה מטושטש וכיוון שהיה חשש לסכנת חיים הוא לא יכל לקבל את הסכמתו למעשה. כלומר, הי צורך במעשה דחוף ונחוץ כדיל הציל את שאול. לכן, נראה כי לתביעת התקיפה לא תתקבל בבית המשפט, לאור ההגנה שיש לרופא.

שאלה מס' 1.2 (12 נק')

מיכל, אחת המתאמנות הוותיקות המכירה היטב את שאול ולעתים אף מתאמנת בצוותא עמו, שצפתה בנזק, לקתה בחרדה והפסיקה להגיע להתאמן בעקבות המקרה. מיכל מעוניינת לתבוע ובאה לבקש מכם חוות דעת על עילת התביעה האפשרית וסיכויי הצלחתה.

מדובר פה בהלכת אלסוחה נפגע ניזוק נפשי במעגל המשני קיימים ארבעה תנאים:

1) זהות הנתבע- לפי שמגר בפס"ד אלסוחה צרילך מישוה בקרבה קרובה אליו. במקרה דנן מדובר בסך הכל במתעמלת שלפעמים מתאמנת איתו. לא בטוח שהיא זכאית. אולם ההלכה היא מחוררת ואולי בגלל יחסי הקרבה תהיה זכאית (מתאמנת איתו ומכירה טוב). נבדוק האם שאר התנאים מתקיימים.

2) התרשמות באופן ישיר - מתקיים הא צפתה באופן ישיר בנזק, היא ראתה את המקרה.

3) קרבה במקום ובזמן - מתקיים. היא הייתה במקום שקרה הנזק.

4) נזק נפשי- היא לקתה בחרדה השפוט שמגר בפס"ד אלסוחה אומר שצריך נזק נפשי חמור, השאלה עד מכה חרדה נחשבת נזק נפשי. ניתן לומר שעקב פס"ד שוויקי שהוריד את הערך של נזק נפשי היא תהיה זכאית, אולם שם מדובר בנתבעים במדרגה ראשונה ולכן הרגישו השופטים שמגיע להם פיצוי ובמיוחד על איבוד תינוק.

קיים קשר סיבתי כפי שוהסבר בס' 1. כמו כן, ניתן לצפות לנזקים נפשיים עקב הנזק שארע לפיכך הנוסחה הניזקית מתקיימת.

סיכויי התביעה - לדעתי, ניתן לראות לכאן ולכאן לאור הדברים שנאמרו לעיל. אולם, אני מרגיש שאין מיכל זכאית לאור שאין לה קשר קרוב עם שאול וכן כי לא קרה נזק נפשי קשה אלא רק חרדה. מה גם שהנזק נפשי גרם לה רק להפסיק להתאמן ולא דבר חמור יותר כמו הפסקת עבודה. לפיכך, לדעתי אין היא זכאית לפיצוי.

שאלה מס' 2 (12 נק')

הפסיקה עוסקת רבות בשאלה האם ראש נזק מסוג "אובדן הנאות החיים" הוא ראש נזק עצמאי או שמא חלק מראש הנזק "כאב וסבל". הסבירו את הדילמה ביחס להכרה ב"אובדן הנאות החיים" כראש נזק עצמאי (בעד ונגד) והתייחסו לנפקות ההכרה.

בתשובתכם, השתמשו בפסקי הדין שהתייחסו לנושא והדגימו היכן שיש צורך בכך.

קיימת דילמה מאחר אובדן הנות החיים הוא סוג של כאב וסבל. הוא מעין פרט בתוך הכלל של כאב וסבל. הרצון להיכר באובדן הנאות החיים בתור ראש נזק נפרד מאחר שכאשר הדברים מפורטים, הניזוק יכול לקבל פיצוי מוגדל יותר. אולם, אם אובדן הנאות החיים יכלל בתוך כאב וסבל ישנו סיכוי כי יקטינו את הפיצוי. בית המשפט אשר הוא זה שפוסק את הפיצויים יאמר לניזוק קיבלת בכאב וסבל כבאר פיצוי גדול עבור נזק נפשי, עובר אובדן הנאות החיים תקבל פיצוי מופחת. לכן, הכרה באובדן הנאות החיים כראש נזק עצמאי ונפרד תגדיל שכן יאמר בית המשפט צריך להתחשב בפיצוי באופן מפורש ולתת את היחס הראוי לאובדן הנאות החיים. פס"ד אגבבה היה התייחסות האם להכיר בראש הנזק הזה, כמו כן הייתה התלבטות איך מחשים את אובדן הנאות החיים באופן סובייקטיבי, קרי האם באמת אותו אדם שנפגע נלקח ממנו הנאות החיים או שמא באופן אובייקטיבי, עצם כך ששללו ממנו את היכולת להנות מגיע לו פיצוי. השופט עמית בפס"ד מציג את שתי גישות במשפט משוו, האחת מכירה בראש נזק זה כעצמאי והשניה לא מכירה. הוא אומר כי בישראל לא נפסק כאחת מהשיטות ולכן יש כאלה הרואים באובדן הנאות החיים כראש נזק עצמאי ויש כאלה שלא רואים באובדן הנאות החיים כראש נזק עצמאי.

תשובה חסרה, ר' פתרון (3)

9/12

דני, ספורטאי בשנות ה-20 לחייו, חובב תחרויות ריצה, החליט להשתתף במרתון תל-אביב-יפו אשר נערך בשעות הלילה. לשם כך, החל להתאמן בריצות ארוכות לאחר זמן השקיעה. ערב אחד, החליט דני לשנות ממסלולו הקבוע ולרוץ לאורכו של רח' אבן-גבירול הארוך. תוך כדי ריצה, דני שם לב לכך שנהגים רבים מחנים את רכבם על המדרכה לאור מצוקת החניה, והחל לתמרן בין המכוניות תוך כדי הריצה. דני נזכר כי עיריית תל-אביב-יפו מאפשרת בפועל חניה על המדרכה בלילות, ככל שהרכב החונה משאיר מקום מעבר להולכי הרגל. דהיינו, אין שלטים המתירים זאת, אך זו מדיניות מוכרת וכך גם מונחים הפקחים והשוטרים – שלא להנפיק דוחות לרכבים כאלה כל עוד כאמור נשאר מספיק מקום להולכי הרגל. בשלב מסוים, ותוך כדי שהוא "עוקף" בלית ברירה רכב נוסף שחנה על המדרכה, נתקל דני בלבנה שהייתה מונחת על המדרכה ולא ניתן היה להבחין בה לאור מיקומה ביחס לרכב החונה ובשל התאורה הלא מספיק חזקה בקטע הדרך, נפל אל הכביש, נחבל ושבר את ידו.

תשובה עבור שאלה מס' 3.1 (12 נק')

דני הוא הולך רגל לפי ס' 2(א) לחוק הפלדת וינסה לתבוע את בעל הרכב אם הוא יודע מי ובמידה שלא את הקרנית לפי חוק הפלדת

אבדוק האם האירוע הינו פלדת או לא?

הגדרה בסיסית:

מאורע - מתקיים. נגרם נזק באירוע יחיד ולא מדובר במספר רב של אירועים.

נזק - מתקיים. נזק גופני של שבירת היד.

שימוש - לא היה שימוש לוואי של בעל הרכב. רכב חנה, הוא גם לא נפגע מהרכב עצמו. לכן חלק זה לא מתקיים.

קשר סיבתי: עובדתי- ניתן לומר שמתקיים, שכן אם הרכב לא היה במקום הוא אולי יכל ראות את האבן ולא ליפול. מצד שני, יש קצת עמימות שכן היו עוד גורמים שגרמו ליפול כמו עצם הנחת האבן על המדרכה או האור החלש של התאורה. לא דווקא הרכב הוא זה שגרם לנזק. משפטי- מבחן הסיכון- מתקיים. כאשר אדם מחנה במקום אסור, ישנו סיכוי כי אדם יפגע כתוצאה מכך. הגיוני כי אדם ימעד כתוצאה מחנייה אסורה שכן, החנייה מפריע להולך הרגל ללכת בבטחה.

רכב- מתקיים. רכב רגיל.

למטרות תחבורה - לא מתקיים. האוטו חנה כנראה זמן מה, לא באו כדי לנסוע איתו או שהרגע החנו אותו.

ההגדרה הבסיסית לא מתקיימת. לפיכך נעבור לחזקות חלוטות.

החזקה החלוטה בעניינו הינה חנייה במקום אסור. האם חנייה מהווה מפגע תעבורתי? מצד אחד, נראה שהיה מקום לעבור במדרכה וכפי שאומתרת העירייה במצב כזה מותר לחנות ואז אין מדובר ברכב שחנה במקום אסור. מצד שני, אין שלטים שמתירים זאת ונראה כי עצם כך, שהוא מתרן בין המכוניות מהלך הריצה, מראה שיש במקרה דנן סיכון תעבורתי. לכן, לדעתי החזקה מתקיימת.

החזקה הממעטת לא מתקיימת.

לדעתי, חוק הפלדת חל במקרה למרות שיש פה קצת קשר עובדתי עמום בין החנייה במקום אסור לבין הנזק, עדיין נכיר בתביעתו לאור שיקולי הצדק החלוקתי שכן דני הוא צד חלש לעומת היערייה שהיא גוף חזק.

במידה והוא יקבל פיצויים לפי חוק הפלדת הוא יהיה מנוע למהגיש תביעה נזיקית על עוולת הרשלנות נגד העירייה על תאורה לקויה והנחת אבן לפי ס' 8(א) ייחוד העליה.

התשובה מעט חסרה, ראה פתרון והשווה.

שאלה מס' 3.2 (4 נק')

האם תשתנה תשובתך אם דני הלך לתומו בשעת יום ולא רץ בשעת לילה?

תשובה עבור שאלה מס' 3.2 (4 נק')

לא. אפילו זה יחזק את תשובתי, כי דני זכאי לפיצויים לפי הפלת"ד. בגלל שהרכב חנה במקום אסור הוא לא יכל לראות את האבן. הקשר סיבתי עובדתי יתחזק יותר שהחנייה גרמה לנזק.

שאלה מס' 3.3 (2 נק')

האם תשתנה תשובתך אם דני רכב על אופניים חשמליים ועדיין אירע הנזק בנסיבות שנגרם?

תשובה עבור שאלה מס' 3.3 (2 נק')

לא. נסיעה באופניים חשמליים נחשבת כהולך רגל. כאילו דני נפגע כאשר הוא הולך או רץ על מדרכה.

לפניכם שני מושגים. בחרו מושג אחד בלבד והסבירו אותו בקצרה. יש להוסיף דוגמה או לאזכר פסיקה, ספרות או חקיקה במידה והדבר רלוונטי לתשובה.

השאלות 4-5 הינן שאלות לבחירה, יש לבחור ולענות על 1 שאלות בלבד.

שאלה מס' 4 (8 נק' - שאלת בחירה 1/2)

היעדר הסכמה מדעת

תשובה עבור שאלה מס' 4 (8 נק' - שאלת בחירה 1/2)

זה אומר שלמטופל לא ניתן כל המידע אודות הטיפול הרפואי. ס' 13 לחוק זכויות החולה מפרט את הדברים, למשל: לא אמרו למטופל מה הטיפול מכיל, מה מטרת הטיפול ועוד. ניתן לתבוע בגין היעדר הסכמה מדעת הן בעוולת הפרת חובה חקוקה הן בעוולת התקיפה לפי חלק מהדעות (לדעת ביניש, רק בהיעדר הסכמה ממשית) והן בעוולת הרשלנות. בפס"ד דעקה, השופט אור מחדש באופן חסר תקדים בעולם שכאשר לא היה הסכמה מדעת של המטופל לטיפול הוא יכול לתבוע בגין פגיעה באוטונומיה. קרי: עצם כך ששללו ממנו את האפשרות להסכים או להסכים לטיפול הרפואי הוא זכאי לפיצוי. אפילו, אם היה מסכים לביצוע הטיפול אם אכן היו שואלים אותו בזמן.

הרציונל קיים, אך התשובה מעט חסרה. ראה פתרון והשווה.

שאלה מס' 5 (8 נק' - שאלת בחירה 1/2)

הודעת צד שלישי

